

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Tredjundis förf.

BÄRNAVÄNNEN

N:o 31.
1 Aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör J. B. GAUFFIN. Uppsala.

18 årg.
1901

Skapa i mig ett rent hjärta!

Det var i paradiset före fallet, det var då människohjärtat var rent och godt. Den första synden satte sitt svarta märke på människan, och Gud klagade med rätta däröfver, att människans hjärtas uppsåt var ondt allt ifrån ungdomen. Vi se, att äfven David klagade däröfver, och det är hans bön, som uttalar sig sålunda: *Skapa i mig Gud ett rent hjärta — två mig, att jag varder hvitare än snö.* David hade syndat äfven i gärning, men han var icke nöjd med att endast bortlägga de onda gärningarne och göra goda; han såg, att Gud ville hafva ett rent hjärta.

“Hvad är att skapa?” frågade en gång en lärare en liten gosse. “Det är att frambringa af intet”, svarade denne. “Det finnes ingen mera än Gud, som kan skapa”, tillade han. Det var riktigt svaradt. Om en fabrikant skall göra en klocka, så kan han icke göra den af intet, han måste hafva metall, af hvilken han sedan tillverkar klockans olika delar. Om vi gå till en pappersfabrikant, så finna vi, att äfven denne har något råämne, hvaraf han frambringar det hvita, vackra papperet. Men Gud behöfver icke något ämne för att frambringa någonting hvarken i naturens eller nådens rike; han skapar allt af intet. David, såg att

hans hjärta var så ondt, att det icke kunde förbättras, därför bad han Gud skapa ett nytt hjärta. Den bönen hörde Herren. Han sände profeten Natan till David för att säga till honom: Herren har tagit din synd bort, du skall icke dö. I dessa ord ligger evangelii hemlighet. Det dyra blodet, som rann på Golgatas kors, renar oss från alla synder, det borttager synderna och gör oss inför Herrens ansikte hvitare än snö. David visste, att han för sin synds skull förtjänade att blifva evigt förkastad, men den, som fått sina synder förlåtna, blir icke förkastad, han skall lefva, lefva för evigt i Guds gemenskap. Ty Herren tager bort synden, och därmed tager han äfven bort vår dödsdom, Gud förlåter och frälsar på samma gång.

Hade nu David sedan sitt gamla hjärta kvar? Veten, barn, att Gud hade skapat hos honom ett nytt hjärta. Förlåtelsens och nådens ord hade åstadkommit en förändring i hans inre människa. Gud

hade därmed gjort en andlig skapelse, ett nytt sinne, en ny, frimodig ande. Nu var David icke olycklig längre, han kunde såsom han säger "fröjdas öfver Guds frälsning".

Det finnes nog äfven bland barnen sådana, som behöfva bedja Davids bön: *Två mig, att jag varder hvitare än snö.* Om denna bön bedes i rätt sinne, så måste den gifva oss samma svar som David fick: "Så har Herren tagit din synd bort, du skall icke dö." Och det ordet frambringar en omskapning i vårt inre. Gud gifver oss ett rent hjärta, en ny lust och håg att älska Gud och behaga honom och en ny kraft att vandra på hans vägar. Har detta skett med oss, så kan snart vår omgifning märka, att vi icke äro desamma som förut, utan att vi undergått en förändring till ett bättre. Så har det nya hjärtat äfven fört med sig en ny, helig umgängelse: det har blifvit ett nytt sinne och nya gärningar.

Fv. E.

→→ Lilla syster ←←

eller hvem tog emot henne?

"Lilla syster är död", sade Berta, barnjungfrun, då Elsa kom hem från ett ärende, som hon utträttat.

"O", suckade Elsa och ville gå upp på rummet.

"Nej, du får inte gå upp dit", sade Berta. "Vänta, tills din tant kommer ner." Elsa gick fram till fönstret, där hon stod och grät.

Efter en stund kom Georg springande hem från skolan. "Tyst", sade Berta och lyfte varnande fingret.

"Hur är det fatt?" frågade han.

"Lilla syster är död", hviskade Elsa.

"Åh!" utropade Georg och tårarna kommo honom i ögonen.

"Hon kommer aldrig tillbaka till oss, men vi komma till henne", sade Elsa.

"När då?" sporde Georg, men det visste icke Elsa.

Efter en stund kom Hans in. "Din syster är död, Hans", sade Berta.

"Är hon död?" sporde Hans med bedröfvad stämma.

"Nu blir hon aldrig sjuk mera", sade Elsa, "hon är i himmelen, och vi äro här."

Dörren öppnades igen och barnens tant kom in. "O, tant", ropade gossarne, "vår lilla syster är död!"

"Herren gaf och Herren tog, hans namn vare lofvadt", sade tanten med sakta, mild röst.

Sedan hade barnen lust att se den kära, lilla systern, och tanten gick med dem dit upp. De talade icke ett ord utan sågo blott förvånade på henne, där hon låg i sin lilla vagga, så hvit som en lilja.

På eftermiddagen gingo gossarne till mormor, men Elsa stannade hemma. Hon tänkte så mycket på sin kära, lilla syster, att hon gick upp för trappan, öppnade sakta dörren och gick in. Där var litet kallt. Ett fönster stod halföppet, och den kyliga höstvinden blåste rätt in på vaggan. Elsa kunde icke undertrycka tanken på att den lilla kunde blifva förkyld, hon gick bort till vaggan, lyfte upp den fina duken från ansiktet och väntade nästan, att lilla syster skulle räcka ut sina händer mot henne och vilja komma upp. Men barnet låg stilla, alldeles stilla, och intet leende syntes på dess läppar. Elsa fattade den lilla handen — den rörde sig icke, den var så kall, så kall. Och de blåa ögonen, som så ofta hade sett på henne, voro nu slutna. Elsa förstod då, att lilla systers själ icke mera fanns kvar. Hon snyftade som om hennes hjärta skulle brista.

Sedan gick hon ned igen. Den kalla vinden kunde ej mera skada lilla syster, icke heller kunde hon vårda henne längre. Det var blott den lilla, bleka kroppen, som låg i vaggan — hennes lilla syster själf var icke längre där.

På kvällen sutto barnen rundt omkring sin moder, mycket bedröfvade och tankfulla. Då satte sig lilla Elsa nära sin mamma och hviskade: "Mamma, du vårdade vår lilla syster, medan hon var här; du bar henne och höll henne i dina armar hela tiden, då hon var sjuk; men hvem tog emot henne på andra sidan, mamma?" frågade Elsa allvarligt.

"På andra sidan — hvad menar du?" sporde modern.

"På andra sidan om döden, menar jag. Hvem tog emot henne, hvem bär henne på andra sidan, mamma? Hon var så liten, att hon inte kunde gå ensam."

"Jesus mötte henne där", sade modern och log, när hon tänkte därpå. "Kommer du inte ihåg, att han sade: 'Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty Guds rike tillhör sådana'? Han bar henne på den andra sidan."

Sedan var det alltid så tröstefullt för Elsa och hennes bröder att tänka, att Herren Jesus Kristus tog emot deras lilla syster, då hon lämnade sin moders armar och bar henne på sina armar upp till himmelen.

Svenska bilder.

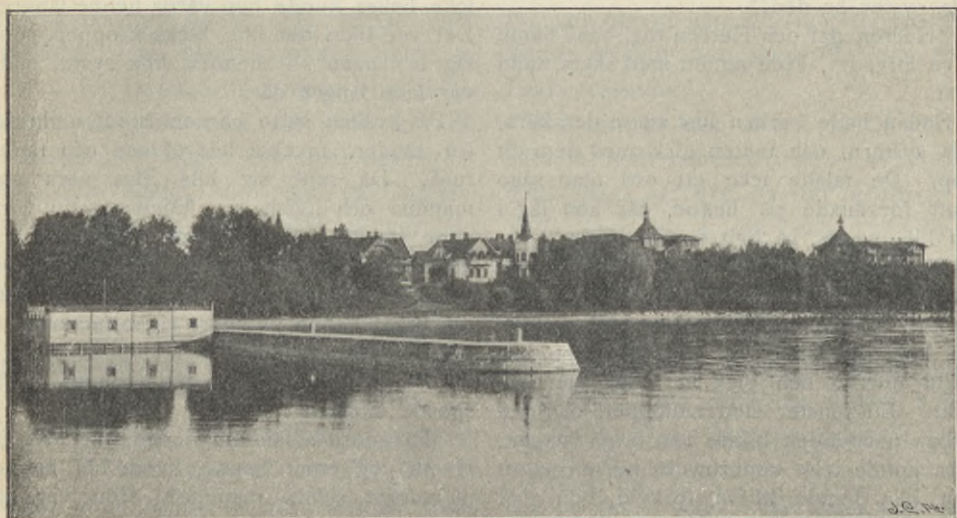
Staden Hjo.

Med två teckningar.

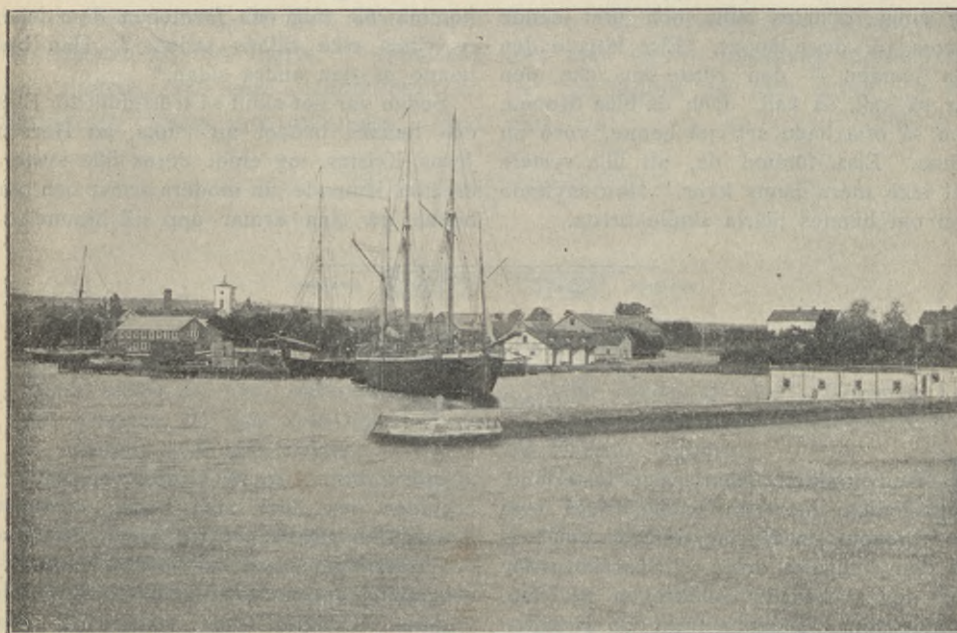
Bland trakter inom vårt fosterland, hvilka mer än vanligt tjusa ögat genom sin fägring, intager utan tvivel den östligaste delen af Skaraborgs län eller den så kallade Guldkroken ett framstående rum. I denna trakt vid stranden af den klara, men oroliga sjön Vettern och med den vackra, skogbevuxna Hökens-ås som bakgrund ligger Hjo, en af våra trefligaste småstäder. Ehuru ej någon plats

af större betydelse för handel och industri erbjuder den dock sina behag, ej minst genom den strax norr om staden belägna badinrättningen med sin vidsträckt parkanläggning och de däri smakfullt uppförda villorna. Utsikten från i staden och dess närhet befintliga högre punkter är rent af hänförande. Vid gynnsam belysning kan man med obehäpnadt öga följa nästan hela Vetterns östra strand. Omberg, "Öster-

BARNAVÄNNEN.

HJO FRÅN VETTERN.

STADEN HJO MED UTSIKT ÖFVER HAMNEN.

BROR OCH SYSTER.

götlands krona", fäster först ens uppmärksamhet, där det aftecknar sina mörka konturer mot den blåa skyn. Söder därom kan man skönja den ena kyrkan efter den andra, tills ögat ofrivilligt stannar vid den stolta ruinen af Brahehus' slott, och strax söder därom den i bergslutningen liggande lilla staden Grenna, och så till sist längst i söder, vid synkretsens rand skönjer man Visingsö, "Vetterns öga".

Hjo är en gammal stad. Den räknar sin tillvaro från medeltiden och skall hafva erhållit privilegier redan på 1300-talet under konung Albrekts regering. Det oakadt är staden fattig på historiska minnen med undantag af den strax söder om densamma belägna så kallade kosackbacken, där enligt sägen några ryska krigsfångar i medlet af förra århundradet aflifvades. Att mycket af värde från en förgången tid gick förloradt, då staden i slutet af 1700-talet hemsöktes af en svår eldsvåda,

är troligt, isynnerhet som äfven kyrkan bland andra byggnader då lades i aska. Den nu befintliga kyrkan uppfördes åren 1797—1799. Staden har en mycket oregebunden form och saknar nästan helt och hållet några af nutidens palatslika byggnader, men den utmärker sig för sundhet och renlighet och gifver genom sina nästan vid hvarje hus befintliga trädgårdar en frisk och landtlig prägel. Genom staden flyter en å, som utfaller i Vettern. Vid denna å äro flera kvarnar samt ett ullspinneri och en mekanisk verkstad anlagda.

Hamnen är den ypperligaste i Vettern och ångbåtsförbindelsen med städerna utmed sjön är ganska liflig. Genom en smalspärig järnväg står staden i förening med västra stambanan. Invånareantalet var vid sistlidne årsskifte nära 1,500 personer.

K. C—k.

Bror och syster.

Med teckning.

Af alla skatter bror Erik har,
Finns ingen som lilla syster så rar.
För henne han offerar sitt bästa nöje,
Hans största belöning är hennes löje.

Nu tänker han lära syster gå,
Se'n få de visst dubbelt roligt, de två.
I tankarna ställer han redan färden
Med henne ut öfver ängar och gården.

Fast lilla foten är späd och klen
Bror Erik tror han kan börja re'n.
Så griper han sprättgubben, största skatten,
Och ropar till lillan: "Kom och tag fatt'en!"

Och mammas älskade "hjärtegull"
Försöker, af glödande längtan full,
Men framgång ej följer på hennes möda,
Fast händerna sträckas och tårar flöda.

Då blir på leken det hastigt slut,
Ty tårar kan Erik ej se hos Rut.
På knät hos Erik hon snart ses gunga
Och glad som en lärka drilla och sjunga.

* * *

Du, liten Rut, nu så späd och vek,
Hvem skall dig beskydda för flärd och svek?
Äck, världen ej känner en större lycka
Än hjärtats oskuld och frid från dig rycka.

En bror du har, som på lifvets stig
Så gärna vill följa och leda dig.
Och lycklig du är, om från barnaåren
Du honom vill troget följa i spåren.

A. M.

Guds öga vakar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Han såg tankspridd på henne, men sade sedan allvarsamt: "Du har kanske rätt, men tänk i alla fall om jag varit för hård; hon är ju ändå bara barnet. Om en olycka skulle hända — om hon ädroge sig en förkylning eller fölle i älften — det är ju mörkt ute! Jag begriper för resten inte heller, huru ett så väl uppfostradt barn kunde bete sig så illa."

"Nej, säg det, så god, som herrn har varit emot henne; men det är ju inte så underligt, att man blir narrad, när man tänker sig omkring. Det där lilla skenheliga ansiktet har ändå aldrig narrat mig, jag såg alltid hvad hon gick för. Zigenarnaturen hängde i, skall jag säga herrn. Jag förstod hennes knep, och det var väl därför, som hon inte tålde mig, utan försökte göra mig till tjuf. Och min egen, kära husbonde hade så när trott henne, det är sannerligen det bittraste af allt för mig."

Brita suckade och torkade sina ögon med förklädessnibben. Hon grät länge, men då herr Helleberger icke tycktes lägga märke därtill, sade hon: "Det är inte värdt att bry sig om henne mera; hon omkommer nog inte hvarken af köld eller hunger. Hon har nog gått in i någon stuga här i närheten och är väl nu som bäst i färd med att sätta ihop en vacker historia om herrns elakhet och sin egen renhet. I morgon ha vi nog henne här igen, men jag vill då råda hvar och en att icke tro på hennes ord, hur vackra de än kunna vara."

"Ja, vi få väl se", sade den gamle herrn. "Jag har inte haft orsak att tro på något godt hos människorna, men att det där barnet skulle kunna bedraga mig, det hade jag dock icke väntat. Ingen kunde som hon få mig att glömma mina sorger. Att hon efter fru Verners död skulle förändra sig så mycket, det är ju obegripligt."

"Åh, hon blef ju så bortpjaskad af frun, att hon tyckte hon kunde befälla öfver

allesammans, men jag var inte så dum, jag. Det är nog som jag tänkte; zigenarnaturen skulle väl komma fram någon gång. Och det säger jag herrn, att hade hon inte kommit i väg nu, så hade hon blifvit en plåga för hela huset. Men nu skall inte herrn tänka på den där saken mera utan gå och lägga sig. Se här är nattrocken och tofflorna. God natt, sof godt och stig inte upp för tidigt. Herrn kan behöfva en god sömn nu."

Den gamle herrn gick upp på sitt rum, där Brita hade ordnat allting för natten. En känsla af välbehag kom öfver honom. Han var ändå lycklig, som hade en sådan trogen tjänarinna, hvilken ej bekymrade sig om annat än hans bästa. Med ånger tänkte han på, huru han skulle kunna godtgöra henne för den misstanke han en stund hade hyst till henne. Då kom han att tänka på, att hon hade talat med honom om en syster, en fattig änka med sex barn, henne skulle han hjälpa. Detta skulle glädja Brita, den mest oegennyttiga varelse han någonsin träffat på. Ja, hon var det, ingen skulle kunna narra honom; han hade ju genom sorglig erfarenhet vunnit en stor artad människokänedom. Men Nina — hennes drag tyckte han sig åter se. Han sökte blifva dem kvitt genom att förarga sig öfver fru Verners dumma idé att vilja uppfostra detta barnet; själf hade han aldrig velat ha någonting att göra med flickan, barn voro ju öfver hufvud taget bara en plåga. Nu visade det sig, att han hade fått rätt.

Med dessa tankar lade han sig, men sömnen ville icke infinna sig. Så snart han tillsöt sina ögon, tyckte han sig se barnets stora, rena blick riktad på honom. Och om han än somnade till ibland, så drömde han, att hon drunknade i älften eller tyckte han sig se henne blek som ett lik, med blödande fötter i villande skogen. Folk, som hade samlat sig omkring henne, pekade på honom och ropade, att

han hade mördat henne. "Mördare!" hörde han det hviska i hans öron, och darrande af ångest störtade han upp ur sängen.

"Nej", tänkte han, "detta kan jag inte uthärda. Antingen har jag feber eller blir jag galen. Jag kväfs här inne, jag behöver luft. Det ljusnar väl snart så mycket, att jag kan gå ut; den friska luften skall göra mig godt, sedan kanske jag kan slippa dessa ohyggliga drömmar. Det är då godt, att det finns någon, som vill mig väl. Brita är en riktig skatt, och jag skall inte glömma henne; i morgon skall hon få upprättelse".

Med dessa tankar gick han utför trappan. Stora dörren var stängd, men han hade köksnyckeln i fickan, han gick därför den vägen.

Den svala nattluften svalkade hans brännheta panna, och efter hand veko de mörka drömmar, som under sömnen hade plågat honom. Han kände sig särdeles väl till mods och gick en stund fram och tillbaka under granarna vid bergets fot. Sedan fortsatte han promenaden, till dess han kom till ett stort, brant klippstycke, som kastade en mörk skugga öfver vägen. Här började den stora skogen, som sträckte sig långt, långt bortöfver. Det blef allt mörkare under de täta grenarna, och den gamle herrn, som försjunken i tankar hade kommit längre bort än han tänkt sig, stannade plötsligt och såg sig omkring. Det låg någonting hemskt i mörkret och tystnaden. Han kunde lätt förlora spåret och beslöt därför att vända om.

Då tyckte han sig höra ett sakta prasslande i buskarna och strax därpå en hviskning. Han stannade förfärad och fick då genom en öppning i småskogen se två skepnader stå på den lilla gröna fläcken, skilda från honom endast genom de täta granbuskar, som växte längs stigen. Den ene, som vände ansiktet emot honom, var en stor, välväxt man med röd mössa på hufvudet. Den andra, som vände ryggen emot honom, syntes vara en kvinna, insvept i en kappa och med sjal öfver hufvudet. Det var något i hennes rörelser, som gjorde, att herr Helleberger gärna ville betrakta henne litet närmare. Då

vände hon sig litet åt den ena sidan, och i detsamma belystes hennes ansikte af månen — det var jungfru Brita han såg.

(Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 5—11 Augusti 1901.

- M. 5. 2 Sam. 7: 10—16. *Guds nådelöften till David.*
 T. 6. 2 Sam. 7: 10—11 a. *Guds nådelöften om frid och ro för Israel.*
 O. 7. 2 Sam. 7: 11 b. *Hans löfte att göra David till stamfader för ett konungahus.*
 T. 8. 2 Sam. 7: 12. *Han lofvar Davids son Israels konungakrona.*
 F. 9. 2 Sam. 7: 13. *Salomos lifsgärning.*
 L. 10. 2 Sam. 7: 14. *Gud lofvar att vara en fader för Salomo; faderligen tukta honom;*
 S. 11. 2 Sam. 7: 15. *Faderligen benåda honom.*
 v. 16. *Salomo en förebild till Kristus.*

Söndagsskoltext för den 11 Augusti:

2 Sam. 7: 10—16.

Tänkespråk: Rom. 11: 29. Guds nådegåfvor och kallelse äro sådana, att han icke ångrar dem.

Convolvler,

Dikter af Aster,

har nu utkommit från Barnavännens förlag. Det är en rätt stor bok på 210 sidor, innehållande 114 sånger och dikter af den för vår läsekrets väl kända och mycket afhållna författarinnan. Det är en gripande stämning i dessa sånger, som alltjämt mana upp ur synd och mörker till honom, den ende, som kan frälsa och sprida förklaring och ljus öfver jordlifvets sorg och nöd.

Convolvler har en elegant utstyrel med författarinnans porträtt. Priset är i bokhandeln 2 kr. för häftadt exemplar och 2 kr. 50 öre för inbundet. Om tre eller flera förena sig och rekvirera boken direkt från Barnavännens förlag lämnas 25 % rabatt.

Uppsala i Juni 1901.

REDAKTIONEN.

Uppsala 1901, Uppsala Nya Tidn. aktieb. tr.